

KARDEŞLERİME BİR KAVUŞSAYDIM!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selâmı rahmeti, bereketi, ihsanı ve ikramı dünyada ve âhirette cümlenize nasib ve müyesser olsun... Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri ibadetlerimizi, taatlerimizi kabul eylesin...

a. Peygamber SAS Efendimiz'in Kardeşleri

Peygamber SAS Hazretleri, el-Berâ ibn-i Âzib RA'dan rivayet edildiğine ve İbn-i Asâkir'in kitabına kaydettiğine göre şöyle buyurdular:¹

وَدِدْتُ أَنِّي لَقَيْتُ إِخْوَانِي قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ
أَلَسْنَا إِخْوَانَكَ قَالَ أَنْتُمْ أَصْحَابِي وَإِخْوَانِي قَوْمٌ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

1 Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.155, no:12601; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXX, s.139; c.LIV, s.172, no:11430; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.V, s.275; Berâ ibn-i Âzib RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.184, no:34586; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.441, no:25265.

يَجِيئُونَ مِنْ بَعْدِي يُؤْمِنُونَ بِي وَلَمْ يَرُونِي

(كر. عن البراء)

RE. 459/10 (*Vedidtü ennî lakiytü ihvânî*)

“Canım istedi ki ihvanıma kavuşsam.” İhvanıma, yani kardeşlerime kavuşmayı canım istedi, canım çekti, arzuladım, böyle bir şeyi çok istedim.

Ihvân Arapça’da kardeşler demek. Ah, kardeş demek: *ihvân* kardeşler mânasına geliyor. Peygamber Efendimiz diyor ki:

“—Ah, kardeşlerime bir kavuşsaydım! Kardeşlerime kavuşmayı canım istedi. Onlarla karşılaşmayı, onlarla beraber olmayı canım istedi, canım çekti, arzuladım.” diyor.

(*Kâlû*) Ashâb-ı kirâm da (*rıdvanu’llâhi aleyhim ecmaîn*) sormuşlar demişler ki:

(*Yâ rasûla’llah, elesnâ ihvâneke*) “Biz senin kardeşlerin değil miyiz yâ Rasûlallah! İhvanın değil miyiz biz senin?” Yani, ‘İhvanıma kavuşmak istiyorum!’ dedin, biz karşıdayız, biz senin kardeşlerin değil miyiz?”

Peygamber SAS buyurdu ki:

(*Entüm ashâbî*) “Hayır, benim ihvan diye adlandırdığım kimseler siz değilsiniz; siz benim ashabımsınız.”

Ashab, *sahib* demek; yani sohbetinde bulunmuş, arkadaşlık etmiş kimseye sahib derler. Peygamber Efendimiz’in sohbetinde bulunduğu için o devrin müslümanlarına sâhib, sahabî

diyorlar. Çođulu da ashâb geliyor veya sahb veya sahâbe geliyor. Onlar beraber oturmuşlar, kalkmışlar, sohbet etmişler filan onun için o ismi almışlar, o kelime sohbetten geliyor, sâhib kelimesi “sohbet eden, sohbetinde bulunan” demek. Aynı devirde yaşamışlar, yüz yüze karşılaşmışlar, görüşmüşler filan.

“—Siz benim ashabımsınız.” diyor. Sizin adınız ashab. Siz benim ashabımsınız.”

(*Ve ihvânî kavmün yecîûne min ba’dî*) “İhvanım, benden sonra, benim hayatımdan sonra, benim devrimden sonra, ben bu dünyadan ayrıldıktan sonra ilerde gelecek olan kimselerdir ihvanım. (*Yü’minûne bâ ve lev yeravnî*) “Bana inanmışlardır ama beni görmemişlerdir.”

Siz gördünüz, görme saadetine, devletine, mutluluğuna, bahtiyarlığına erdiniz ama onlar görmeden bana inandılar. Benden sonra yaşadıkları için, benden sonraki asırlarda geldikleri için beni görmediler ama görmedikleri halde bana inandılar, benim peygamberliğimi tasdik ettiler, kabul ettiler, bana bağlandılar. Yani onların bu hali Peygamber Efendimiz’in hoşuna gitmiş.

Görüp de inanmak güzel bir şey tabii. İsterse inanmasın! Mucizelerle, şeylerle, kendisi güzel, huyu güzel, hali güzel, mucizeleri ortada. Ondan sonraki devirlerdeki insanlar Peygamber Efendimiz’i görmemiş oldukları halde inanmaları güzel bir şey. Efendimiz’in hoşuna giden bir şey ve hakikaten takdire şâyan bir şey.

b. Gayba İman Edenler

Bu tebliğ ve takdir dikkat ederseniz Bakara Sûresi'nin başında da var.

Ne deniliyor? *Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.*

أَلَمْ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ
الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

(البقرة: ۱-۳)

[*Elif lâm mîm. Zâlike'l-kitâbü lâ raybe fîhi hüden li'l-müttakîn. Ellezîne yü'minûne bi'l-gaybi ve yukîmûne's-salâte ve mimmâ razeknâhüm yünfikûn.*] (Bakara, 2/1-3)

(*Zâlike'l-kitâbü lâ raybe fîhi hüden li'l-müttakîn*) Allah'ın bu Kur'ân-ı Kerîm'i, müttakî kullar için bir hidayet rehberidir. O müttakî kullar ki, Allah'ın sevgili kulları, takvâ ehli kullar, vasıfları ne:

(*Ellezîne yu'minûne bi'l-ğaybi*) “Onlar gaybe inanıyorlar. (*Ve yükîmûne's-salâte*) Namazlarını kılıyorlar. (*Ve mimmâ razaknâhüm yünfikûn*) Kendileri Allah'ın nasib ettiği rızıklarından, kazançlarından, kesblerinden, ticaretlerinden de Allah yoluna sarf ediyorlar.”

Yani gayba inanmışlar; Allah-u Teâlâ Hazretleri'ni görmediler, göremezler, gözler tahammül etmez. Cenneti görmediler, görseler akılları başlarından giderdi. Cehennemi görmediler, görseler günahın yanına yaklaşamazlardı. O kadar korkarlar, günahın yanına yaklaşamazlardı. Demek ki cenneti görmediler, cehennemi görmediler, melekleri görmediler. Bir sürü şeyler arasında akılla, mantıkla, ilimle, irfanla anlıyorlar, kavıyorlar. Kendilerini küfürden kurtarmışlar, kâfir olmaktan paçayı kurtarmışlar. Aklın, mantığın, ilmin, irfanın gösterdiği noktaya gelmişler. Allah'ın varlığını birliğini kabul etmişler. Onun için Allah CC, "Bunlar ne iyi kullarım!" diye methediyor.

Görülen bir şeye inanmak kolaydır: İşte benim önümde içi su dolu bir bardak var, inandınız mı? İnanmamak mümkün mü, görüyoruz. İşte karşımızda görüyoruz ama görmeden inanmak daha büyük bir kuvvet, daha büyük bir çalışma istiyor. Basit insanlar göze hitap eden şeyleri anlarlar, yüksek insanlar akıl gücüyle sezilebilecek şeyleri kavrarlar.

Mesela elektriği, elektrik gücünü görebiliyor muyuz? Yani bir telde elektrik var mı yok mu göremiyoruz. Ancak elimizle tutarsak, çarpılırsak, o zaman anlayacağız veyahut elektrik lambası gelirse, bilmem bağlanırsa lamba yanarsa öyle anlayacağız veya kontrol kalemiyle anlayacağız.

Yani bazı şeyler doğrudan doğruya görülüyor ama ilmen, irfânen, insan araştırdığı zaman

anlıyor, buluyor, görüyor ve inanıyor. Bu yüksek, kaliteli insanların işi; yani bilgili insanların, beyin sahibi insanların işi. Hatta insanlığın meziyeti bu... Meselâ hayvanlarda böyle şey yoktur. Kokusunu duyacak veya kendisini görecek. Kediye ciğeri göstereceksin, o zaman miyav miyav etrafında dolaşacak. Gösterdiğin zaman anlar. Görmediği bir şeyi, ileriye dönük bir şeyi onlar bilemez, kabul edemez. Bu insanlığın bir meziyetidir o bakımdan methediliyor.

Tabii müslümanların da Peygamber Efendimiz'in zamanından sonra gelip de İslâm'ı anlayıp kabul etmeleri güzel bir şey, yüksek bir duygu... Bir araştırma sonucu, bir bilgi sonucu, ilim sonucu, mukayese sonucu...

Çeşitli fikirleri herkes duyuyor. Bu devirde hangi fikir hemen böyle hap yutar gibi ağzına at yarım bardak suyla iç midene gitsin. Hangi fikri böyle kabul ediyor. Kimse kabul etmiyor, her şey ispatlı oluyor.

“—Bir ilaç buldum.”

“—İlaç bulduysan labaratuarda tahlillerini yap, tesirlerini incele, raporlarını çıkart, Sağlık Bakanlığına müracaat et. Tasdikini, ruhsatını al o zaman ticaretini yapabilirsin.” diyorlar. Yani hemen ilaç buldum iyidir, şu işe yarar, şifalıdır dediğin zaman kabul etmiyor.

Bir zakkum çiçeğinin kansere faydalı olduğunu söylediler, bazı ölme derecesinde, başka doktorların, “Artık çare yok!” dediği zaman ölümü bekleyen hastalarda uygulandığını ve iyi netice alındığını söylediler ama, yine de

kıyamet koptu. Türkiye’de aylarca sürdü, hatta doktoru doktorluktan menettiler, yurt dışına filan gitmek zorunda kaldı. Yani kolay olmuyor, böyle bir şeyin delilli, isbatlı olması gerekiyor.

Bir müslümanın bir mü’minin bu hali güzel bir hal.

Cenneti gördüler mi? Görmediler. Cehennemi gördüler mi? Görmediler. Dünyada görmeyecekler, öldükten sonra görecekler ama inanıyorlar.

Hesabı gördüler mi? Görmediler. Mahkeme-i Kübrâ ileride olacak, sevapların günahların tartılması ileride olacak, mahşer günü ileride olacak...

İnandık mı? İnandık, *âmennâ ve soddaknâ...* (*Ve’l-yevmi’l-âhiri*) “Âhiret gününü de inandık.” İleride olacağına rağmen inandık.”

Niye inandık? E Peygamber Efendimiz’in daha önceki birçok hak sözlerini gördükten sonra, hakkı hakikati anlattığını gördükten sonra, mucizelerini gördükten sonra, ister istemez her şeye:

“—Tamam, sen ne söylersen öyledir yâ Rasûlallah!” deme noktasına geldi.

c. Muhammed el-Emîn

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e soruyorlar:

“—Mi’rac’a çıktığını söylüyor senin arkadaşın! Bak neler söylüyor! Göklere çıkmış, yedi kat gökleri seyran eylemiş.”

“—O mu söyledi?”

“—O söyledi.”

“—O söylediyse doğrudur!” diyor. “Çünkü yalan söylemez. Yani siz uydurmuyorsanız, hakikaten ondan duyduysanız, bu iş sizin laf karıştırmanız değilse, doğrudur. O söyledi mi yalan söylemez.”

Neden? Muhammed el-Emîn, güvenilen Muhammed. Zaten peygamber olmadan evvel de Allah ona yanlış iş yaptırtmamış herkes sevmiş, herkes itimat etmiş, herkes emanetini getirmiş kendisine teslim etmiş.

Niye gecikti Peygamber Efendimiz Medine-i Münevvere’ye göçmekte? Çünkü emanetleri dağıtmak istedi. Kendisine bir sürü emanet verilmişti. Sen Muhammed-i Emin’sin, al sana bizim yüzüklerimizi, al sana paralarımızı, al sana kıymetli şeylerimizi emanet ediyoruz demişler. Onların hepsi devretti, teslim etti. Kalanlarını Hz. Ali Efendimiz’e tavsiye etti:

“—Bak şu şuna verilecek, şu şuna verilecek. Bu emanetleri yerine ulaştır.” dedi.

Muhammed el-Emîn, yalan söylemez. Kur’anı Kerîm Peygamber Efendimiz’e:

وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ

(الشعراء: ٢١٤)

(*Ve enzir aşîreteke’l-akrabîn*) “Yakın akrabalarını ikaz etmekle başla!” (Şuarâ, 26/214) diye emrettiği zaman, onlar seslendi, ismen çağırdı. Onları Safa tepesinde topladı.

Evi de yakındı oraya...

Peygamber Efendimiz'in mahallesi Safa tepesine yakın, o civarda, doğduğu ev filan o tarafta... Bağırды, herkese seslendi, herkes evinden çıktı geldi. Safa tepesi o zaman anlaşılan böyle bir açıklık, meydanlık bir yer. Hepsine dedi ki:

“—Ey kavmim, beni nasıl bilirsiniz?”

“—Sen Muhammed el-Emîn'sin!” dediler.

“—Şu tepenin arkasında düşman ordusu var, tozu toprağa katarak bu tarafa doğru geliyor. 'Ben tepenin üstündeydim, gördüm.' desem bana inanır mısınız?”

“—İnanırız!” dediler. “Sen hiç yalan söylemedin, dürüstsün, hırsızlık yapmadın, kötü bir şeyini görmedik. Sana saygı duyuyoruz, asilsin, ahlaklısın.”

“—O zaman.” dedi, “Bakın, âhîret olacak, mahkeme-i kübrâ olacak. Cennet var, cehennem var. Allah'a iman ederseniz cennete gideceksiniz. Kâfir olursanız, müşrik olursanız cehenneme düşersiniz. Büyük tehlikelere, cezalara uğrarsınız. Bakın bu sözlerim de, böyle bir şey söylesem haklı olduğu gibi haktır. Ben size daha uzak istikbalden haber veriyorum.” dedi.

Sustular:

“—Bizi bunun için mi çağırдың?” dediler.

Ya niçin çağırırsın? Önemsiz bir şey mi bu? Âhîretinizi kurtarmaya yarayan bir şey.

Her birisi dağıldı, gitti.

Akrabalarını bir kere de başka bir evde topladı:

“—Kim bana bu hususta yardımcı olur? Siz benim akrabamsınız, en yakınınımsınız, en iyi insanlar, beni en çok seven insanlarsınız.” dedi.

Hız. Ali Efendimiz kalkmış, küçük çocuk, daha 10 yaşında: “—Ben yâ Rasûlallah!” diye ayağa o kalkmış.

“—Sen otur!” demiş. “Sen otur mübarek, daha çocuksun.” Ötekilerden ses yok. Amcalar, akrabalar, yakınlar tıss, ses çıkarmıyorlar. Bir kere daha sormuş, yine Hız. Ali Efendimiz:

“—Yâ Rasûlallah, ben sana destek olurum, yardımcı olurum.”

“—Ama sen sus bakalım, şu büyükler konuşsun.” dedi.

Büyükler yine ses çıkartmamışlar. Üç defa böyle söylüyor, ses çıkartmıyorlar. Ondan sonra, Hız. Ali Efendimiz’in bey’atını alıyor.

Sonra hac mevsiminde Mina’ya, Müzdelife’ye, Arafat’a gelen Arap kabilelerinin ileri gelenlerinin hepsine anlatıyor:

“—Bak, ben Allah’ın Peygamberiyim, görevliyim. Puta tapmayın, şirk koşmayın, evlatlarınızı öldürmeyin, Allah’a inanın, Kur’an’a bağlanın.” diye söylüyor.

Diyorlar ki:

“—Çok güzel söylüyorsun, haklısın, her sözün mâkul, hepsi doğru, hepsi güzel ama, sen büyük bir söz söylüyorsun. Biz sana şimdi destek olursak, Kureyş ile aramız bozulacak. Bu da

Arapların en kuvvetli kabilesi, bütün dengeler bozulur.”

Kureyş’in ilgilileri geliyorlar diyorlar ki:

“—Sen bu davadan vazgeç, bizim işimizi bozma! Bak burada kurulmuş bir düzen var, tıkır tıkır çalışıyor. Bütün kabileler buraya geliyorlar, gidiyorlar. Sene de bir haram aylarda hac yapıyorlar, umre yapıyorlar, kabileler arasında itibarımız var. Sen bu davadan vazgeç, bizim putlarımıza sövüp sayma yani onların aleyhinde konuşma, onları kötüleme, serbest bırak. Para istiyorsan para verelim, hükümdar olmak istiyorsan seni hükümdar yapalım, başımıza kral yapalım, hükümdar ol. Evlendirelim seni, en güzel kızlarımızı sana eş olarak verelim evlendirelim.”

Onlara dedi ki:

“—Bir elime güneşi verseniz, bir elime kameri verseniz ben bu davadan vazgeçmem!”

Vazgeçemez, çünkü vazifeli, çünkü kendi arzusuyla yaptığı bir şey yok ortada... Allah CC emretmiş. “Kalk ey Rasûlüm! Korkut

insanları, ilerde gelecek azabı haber ver, ihtar et, ihbar eyle, haberdar eyle, tenzih eyle onları!” diye emir var.

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنْذِرْ

(المدثر: ١-٢)

(*Yâ eyyühe'l-müddessir!*) “Ey elbisesine bürünüp de titreyip duran peygamberim! Ne o, vahiy geldi diye niye titreyip duruyorsun? (*Kum feenzir!*) Kalk, Rabbinin emrini insanlara bildir! İkaz et, ihtar et, uyar onları, uyandır onları! Cehaletten, küfürden, şirkten kurtulmaları için başla söze! Yürü, tebliğ et!” (Müddessir, 74/1-2) diye Allah’ın emri olduğundan yapıyor.

“—Değiştirebilir mi?”

Değiştiremez. Allah’ın hiçbir sevgili kulu, hiçbir yakın kulu değiştiremez. Onun için herkes gördüler inandılar, sınadılar denediler, imtihan ettiler inandılar. Alâmetlerini sorguladılar, aradılar, incelediler inandılar, hepsi inandı. İsterse inanmasın!

Birileri geldi, Peygamber Efendimiz’i imtihan etmek kasdıyla... Yolda gelirken niyetler tuttular, şunları soralım, bunları soralım diye kafalarında planlar kurdular. Efendimiz’e geldiler sorular sormaya başlayınca, Efendimiz onların böyle tavırlarına sinirlendi. Dedi ki:

“—Siz soruları sormayın! Soracağınız soruları da ben söyleyeyim, cevaplarını da ben söyleyeyim!”

Başladı:

“—Şu soruyu soracaktınız, şunun cevabı budur; bu soruyu soracaktınız bunun cevabı budur. Şu soruyu soracaktınız, bunun cevabı budur, bunun cevabı budur.”

Böyle hızlı hızlı söyleyince:

“—Sinirlenme yâ Rasûlallah! Sen onların kusuruna bakma!” filan dediler, o zaman sakinleşti.

Yani Allah bildirince, sorulmayan soruları dahi, düşüncelerini dahi söyledi. Nasıl inanmaz? “Şahit isteriz!” diyene şahit, “Mucize isteriz!” diyene mucize... Kameri şakketmek, parmağından su akıtmak, nice nice mucizeleri herkes gördü, herkes mecburen inandı. İnanmamak mümkün mü? İnadılar, bağlandılar, her dediği çıktığı için bağlandılar.

İranlılar Bizanslılara hücum etmişler yenmişler:

“—İşte bak! İranlılar da ateşperest onlar Ehl-i Kitâb. Ehl-i Kitab’ı ateşperestler, müşrikler yendiler işte bizim gibi.” dediler.

Yani İranlıları kendilerine yakın sayıyorlar, Ehl-i Kitab’a düşmanlar.

Bunun üzerine ayet-i kerime nazil oldu:

غَلَبَتِ الرُّومُ فِي أَدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ

سَيَغْلِبُونَ فِي بضعِ سِنِينَ

(الرؤم: ٤-٢)

(Gulibetü’r-rûm. Fî edne’l-ardı ve hüm min ba’di galebihim seyağlibûn. Fî bid’ı sinîn)
[Rumlar, Arapların bulunduğu bölgeye en yakın bir yerde yenildiler. Halbuki onlar, bu yenilgilerinden sonra birkaç yıl içinde galip geleceklerdir.] (Rûm, 30/2-4)

Ebû Bekr-i Sıddîk RA Peygamber Efendimiz'den bu ayetleri işitince, müşriklerle iddiaya girdi:

“—Bizanslılar yenecek! İsterseniz iddiaya girelim!” dedi.

On devesine iddiaya girdiler. Peygamber Efendimiz'e geldi dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah! Ben müşriklerle iddiaya girdim, yenecek dedim.”

“—Ne kadar zamanda yenecek dedin?”

“—İşte üç senede...”

“—Sen seneyi arttır, develerin miktarını da arttır.” dedi.

O da gitti, iddialaştığı adama; seneyi ona, deveyi yüze çıkardılar. Sonunda Bizanslılar, hakikaten, ayet-i kerimede bildirildiği üzere galip geldi. [Hudeybiye seferi esnasında haber geldi. İddialaşan adam ölmüştü. Hz. Ebûbekir varislerine müracaat etti. Varisleri getirip yüz deveyi Hz. Ebû Bekir'e teslim ettiler.]

Peygamber SAS Efendimiz, “İstanbul fetholunacak!” dedi, fetholundu. Ne dediyse çıktı. Her sözü haktır, her sözü gerçektir, isterse inanmayın. Biz de görmüş gibi inanıyoruz, yanında yaşamış gibi, asrında yaşamış gibi inanıyoruz. Böyle kendisinden sonra gelip de kendisine inananları da Efendimiz seviyor. Gözünden perdeler kaldırılmış gösterilmiş kendisine...

Salât ü selâm getirenleri biliyor Peygamber Efendimiz. Salât ü selâmını alıyor. Sen, “*Es-salâtü ve's-selamü aleyke yâ rasûla'llah*”

deyince, sana cevap veriyor. Sen, “*Allâhümme salli alâ seyyidine muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed*” dediğin zaman, melekler ona getiriyorlar:

“—Yâ Rasûlallah! Melbourne şehrinden Ahmed’in oğlu Hasan sana bu akşam salât ü selâm gönderdi.”

“—*Aleyküm selâm!*” diyor, deftere yazıyor.

“Yanındaki nurdan deftere, salât ü selâm getirenin ismini kaydeder.” diyor hadis kitapları. Yazıyor, cevabını veriyor.

Onun için öyle bir Peygamber SAS Efendimiz:

“—Ah, benden sonraki o ihvanıma kavuşsam!”

“—E biz senin ihvanım değil miyiz?” demişler.

“—Siz benim ashabımsınız. İhvanım benden sonra gelecek, asırlar sonra gelecek ama beni bilecek, beni tanıyacak, beni sevecek... Hatta beni görmek için anasını babasını, evladını, malını mülkünü feda etmeye razı olacak kadar sevecek. Öyle âşık olacaklar.”

d. Peygamber SAS’ın Sevgisi

Ne güzel sözler söylemişler o bizim eski büyüklerimiz, maşallah! Ne aşk, ne şevk:

Canım kurban olsun senin yoluna. Adı güzel kendi güzel Muhammed.

Şefaateyle bu kemter kuluna. Adı güzel kendi güzel Muhammed.

Ne güzel sözler söylemişler:

*Gül yüzünü rüyamızda, görelim yâ Rasûlallah!
Gül bahçene dünyamızda, girelim yâ Rasûlallah!*

Birisi varmış âşık-ı sâdık... Bizim arkadaşlardan, talebelerimden birisinin kafilesinde hacca gitmiş, gelmiş.

“—Kafilemizin içinde çok ciddi bir insandı. Medîne-i Münevvere’de indi otobüsten, yerlere böyle yüzünü gözünü sürüyor, öpüyor kumları:

‘—Rasûlullah acaba buralara ayağını basmış mıdır?’ diye hüngür hüngür ağlıyordu. Hem kendisi ağladı hem bizi ağlattı.” diyor. “Âşıktı.” diyor. Sevgi bakın, içinde nasıl çoştular!

Hac yaptık ama, mükâfatını da gördü diyor. Hac yaptık dönerken rüya görmüş. Rüyada Peygamber SAS Efendimiz’i görmüş. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:

“—Haydi evlâdım, kağıt kalem getir de senin haccını yazayım. Makbul bir hac yaptığının ispatlı belgesi olsun, yazayım.” diye rüyada böyle söylemiş.

O da öbür odaya gideyim, kağıtları alayım, getireyim de Rasûlullah benim haccettiğimi yazsın filan diye rüyada öbür odaya gitmiş. Dönmüş gelmiş, bakmış ki, Rasûlullah Efendimiz oturuyor diye bıraktığı yerde şeyhi oturuyor. Şeyhi de demek ki Rasûlullah’ın halifesi ki, onun yerine o görünmüş. Onun da o mânası var tabii.

Eh, bu devirde de var âşık-ı sâdıklar, eski devirlerde de var, Peygamber Efendimiz’in zamanında da var... Canlarını vermeye razı,

mallarını vermeye razı, her şeylerini feda etmeye razı insanlar var. Efendimiz onları seviyor, onlar da Efendimiz'i seviyor. Onlar Efendimiz'i seviyor Efendimiz de onlara karşı, "Ah onları görseydim!" diye böyle arzulu iştiyakta bulunuyor.

Muhterem kardeşlerim! Peygamber Efendimiz SAS bir hadîs-i şerîfinde buyurdu ki:²

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ
وَوَالِدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

(خ.م.ن.ه.حم.در.حب.ع.هب.عن أنس)

(*Lâyü'minü ehadiküm hattâ ekûne ehabbe ileyhi min veledihî, ve vâlidihî, ve'n-nâsi ecmaîn.*)

"Beni annenizden, babanızdan, evlâdınızdan ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe tam mü'min olamazsınız!" buyuruyor.

"Sizden birinize ben, Rasûlüllah olarak babasından da, evladından da, sevebileceği bütün sevgili insanların hepsinden de daha çok sevgili olmadıkça, o kimse gerçek mü'min olmuş olamaz." diyor Peygamber Efendimiz.

---

² Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, no:15; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.67, no:44; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.114, no:5013; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.26, no:67; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.177, no:12837; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.397, no:2741; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.405, no:179; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.23, no:3258; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.129, no:1374; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11744; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.355, no:1175; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.29, no:70; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVI, s.490, no:17360.

Nasıl olacakmış bir müslüman? İçi Rasûlullah'ın sevgisiyle, aşkıyla, muhabbetiyle sımsıkı, dopdolu, pürnûr olması lazım. İçi gitmesi lazım, yüreği ağzına gelmesi lazım, hoplaması lazım, gözünden yaşlar akması lazım.

Birisi gitmiş bir Hoca Efendiye, Şeyh Efendiye demişki:

“—Rasûlullah'ı görmek istiyorum rüyamda. Çok istiyorum, çok dua ediyorum göremedim, bir türlü göremiyorum. Ne yapayım?” demiş.

“—Bu akşam tuzlu balık ye, tuzlarını da ayıklama. Tuzlu balık ye, su da içme öyle yat!” demiş.

O da Rasûlullah'ı bu gece göreceğim diye tuzlu balıktan bol bol yemiş, su da içmemiş. Sabah olmuş. Sabah olmuş ama Rasûlullah'ı yine görmemiş rüyada. Gelmiş o hocaya, demiş ki:

“—Tam dediğin gibi yaptım hocam. Tuzlu balığı yedim, su da içmedim ama, Rasûlullah'ı da görmedim rüyamda.” demiş.

“—Ne gördün?”

“—Çağlayanlar gördüm, böyle bardak bardak güzel buzlu sular gördüm, meşrubatlar gördüm. Böyle denizler gördüm, pınarlar gördüm, deryalar gördüm. Böyle hep su içmekle, rüyada hep böyle şeylerle uğraştım.” demiş.

“—Nasıl bak, tuzlu balığı yeyince suyu nasıl canın çekiyor. Rasûlullah'ı görmek için de, işte için öyle yanacak.” demiş. Öyle yanmadan, yarım yamalak sevgiyle, yarım yamalak bilgiyle, yarım yamalak bağlılıkla, tatsız tussuz

taklit yollu bir Őeyle olmuyor. Candan sevecek, Rasûlullah'ı çok sevecek, candan sevecek ki, o zaman gerçek müslümanlığın ne olduğu anlaşılacak. Rüyada görecek, neler görecek...

Evet Rasûlullah sevgisinin içimizde çok kuvvetli olarak mevcut olması lazım. Bu nasıl olur?

Manevî bakımdan Rasûlullah'a itaat etmekle olur. Mesela Őu okuduğumuz kitap bir hadis kitabıdır. Her gün geliyoruz buradan bir sayfa açıyoruz bir iki hadis okuyoruz.

Neden? Rasûlullah'ın sözleri, hadisleri bilinsin diye, Rasûlullah Efendimiz'e uyalım diye, ne emrediyorsa tutalım diye ondan yapıyoruz bu işi.

Rasûlullah'ın yolunda yürümeye çalışıyoruz. Rasûlullah'ın yolunda yürümeye çalışanlara Őehid sevabı verilecek diye biliyoruz. Onun için bid'atlardan uzak, sünnet-i seniyye yolunda yürümeye gayret ediyoruz.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi bid'atlardan kurtarsın. Haramlardan kurtarsın. Günahlardan kurtarsın...

Şimdi mesela, niye böyle başımız dertten kurtulmuyor? Bir misalle anlatayım. Ezan da okundu ama, o misali de anlatıp öyle ineyim.

Bizim arkadaşlardan birisi vardı, kendisi anlattı bana. Sakallıydı, kimsenin sakal bırakmadığı zamanlarda, sakal bırakmanın zor olduğu zamanlarda sakalı ilk defa o bırakmış Türkiye'de. Hem de gençken filan.

“—Nasıl bıraktın?” filan diye sordum.

“—Ben biraz Bağdat’ta bulunmuştum, yani yüksek tahsilden sonra bir iki sene bazıları Bağdat’a gitti geldi. Bağdat’ta bulunmuştum. Hükümet o zamanlar hacca da müsaade etmiyor. Oradan, Bağdat’tan Medine’ye, Medine’den hac vazifemi yapıp dönmek için Medine’ye gitmiştim diyor. Medine’de tabii tıraş oluyorum her gün diyor. Medine’de yine tıraş olmak için jilet, sabun, sıcak su vesaire filan hazırlıklar tıraş olacağım diyor.

Uyumuş, ne zaman uyuduysa nasıl uyuduysa, onun şeyini de ben bilmiyorum. Rüyada Rasûlullah Efendimiz’i görmüş. Efendimiz kaşlarını çatmış, demiş:

“—Sen benim şehrimde benim sünnetime muhalefet edip de sakal kazıtmaya utanmıyor musun?” diye onu fena halde azarlamış. Eli ayağı titremiş, ondan sonra sakal bırakmış.

Bir daha tıraş olabilir mi? Olamaz. Ondan sonra sakal bırakmış.

E bizim de şimdi bir misalden başlayacak olursak, ne yüzümüz Rasûlullah’ın sünnetine uygun, ne kıyafetimiz uygun, ne davranışlarımız uygun, ne sözlerimiz uygun, ne ailevî yaşantımız uygun, ne ticaretimiz uygun. Her şeyimiz faullü, her şeyimiz hatalı; onun için sıkıntılardan kurtulmuyoruz.

Nasıl olacak? Her şeyimizle Rasûlullah’a uymaya gayret edeceğiz:

“—Yâ Rasûlallah, nasıl istersen öyle yapmaya razıyım. Sana teslimim, senin izindeyim, senin

emrindeyim.” arzusunda, duygusunda olacak müslüman.

Çok salât ü selâm getirecek. Hadislerini okuyacak, hayatını okuyacak. O zaman inşallah, Rasûlüllah’ın sevdiği bir ümmet olması mümkün olur.

Rabbimiz cümlemizi Peygamber Efendimiz’in sevdiği has ümmetleri arasına dahil eylesin...

Prof. Dr. Mahmud Es’ad COŞAN

26. 03. 1991 - Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü